

Ο Θεός που μας έπλασε με σοφία προβλέπει το κάθε τι που αφορά εις τον καθένα από εμάς

/ Πνευματικά Αποσπάσματα

Ομιλία Μεγάλου Βασιλείου εις την μάρτυρα Ιουλίτταν και εις τα υπόλοιπα της ομιλίας περί Ευχαριστίας που εξεφωνήθη προηγουμένως

Επιμέλεια: Στέλιος Κούκος

Συνέχεια από εδώ: <http://www.pemptousia.gr/?p=348776>

5. Παραδείγματος χάριν σου έλαχεν εις την κοινωνίαν του γάμου σύζυγος που σου προσφέρει κάθε ευχαρίστησιν εις την ζωήν, που είναι αιτία χαράς, πρόξενος ευφροσύνης, που αυξάνει τα καλά και κατά τας λύπας αποδιώκει το μεγαλύτερον μέρος από τα ανιαρά και αυτή ξαφνικά ανηρπάγη από τον θάνατον και εχάθη.

Μη εξαγριωθής με το πάθημα.

Μήτε να ειπής ότι είναι κάποιο τυχαίον συμβάν ωσάν να μη υπάρξη κανείς προστάτης που να κυβερνά τον κόσμον.

Μήτε να υποθέσης ότι υπάρχει κάποιος κακός δημιουργός, βάζοντας εις τον νουν σου πονηράς ιδέας εξ αιτίας της υπερβολικής λύπης.

Αλλά μήτε να ξεφύγης από τα όρια της ευσεβείας.

Επειδή βεβαίως εγίνατε «οι δύο εις σάρκα μίαν» χρειάζεται πολλή συγγνώμη αυτός που δέχεται με πόνους την διχοτόμησιν και την διαίρεσιν αυτήν.

Βεβαίως εξ αιτίας αυτού δεν είναι ωφέλιμον εις σε να διανοήσαι ή να λέγης κάτι από αυτά που δεν αρμόζουν.

Σκέψου δηλαδή ότι ο Θεός που μας έπλασε και μας εψύχωσεν, έδωσεν εις καθεμίαν ψυχήν ιδιαίτερον τρόπον ζωής και εις άλλους έθεσε διαφορετικούς όρους της εξόδου από την ζωήν.

Διότι δι' άλλον μεν οικονόμησε να παραμείνη σωματικά επί περισσότερον χρόνον, και δι' άλλον διέταξε, συμφώνως με τους απορρήτους λόγους της σοφίας και της δικαιοσύνης του, να απελευθερωθή ταχύτατα από τα δεσμά του σώματος.

Όπως λοιπόν αυτοί που ρίπτονται εις τας φυλακάς, άλλοι μεν παραμένουν έγκλειστοι επί περισσότερον χρόνον εις την ταλαιπωρίαν των φυλακών, άλλοι δε ταχύτερα απαλλάσσονται από τας κακοπαθείας, έτσι και αι ψυχαί, άλλαι μεν κρατούνται επί πολύ εις την ζωήν αυτήν, άλλαι δε ολιγώτερον, ανάλογα με την αξίαν του καθενός, διότι ο Θεός που μας έπλασε με σοφίαν και εις βάθος και ως εκεί που δεν φθάνει ο ανθρώπινος νους, προβλέπει το κάθε τι που αφορά εις τον καθένα από ημάς.

Δεν ακούεις τον Δαβίδ που λέγει, «βγάλε από την φυλακήν την ψυχήν μου»;

Δεν άκουσες να γίνεται λόγος διά τον άγιον, ότι απελύθη η ψυχή του;

Τι δε είπεν ο Συμεών, όταν εδέχθη εις τας αγκάλας του τον Κύριόν μας; Ποίαν φωνήν έβγαλε; Δεν είπεν ότι «νυν απολύεις τον δούλον σου, Δέσποτα»;

Διότι εις αυτόν ο οποίος βιάζεται διά την ουράνιον ζωήν, η παραμονή με το σώμα εδώ, είναι βαρυτέρα από κάθε κόλασιν και από κάθε φυλακήν.

Μη λοιπόν επιδιώκης σύμφωνα με τας απολαύσεις σου να ακολουθούν και οι νόμοι των ψυχών, αλλά σκέψου δι' αυτά που έχουν συνενωθή κατά την ζωήν, και έπειτα διά του θανάτου χωρίζονται, ότι ομοιάζουν με οδοιπόρους που βαδίζουν έναν δρόμον και που από την συνήθειαν έχουν ενωθή εξ αιτίας της συνεχούς μεταξύ των συναναστροφής.

Αυτοί όταν αντιληφθούν ότι έχουν βαδίσει τον κοινόν δρόμον και ότι του λοιπού αυτός διαχωρίζεται, επειδή η ανάγκη τους υποχρεώνει να χωρίσουν, δεν αδιαφορούν διά τα προκείμενα με το να προσκολλώνται εις την συνήθειαν, αλλ' αφού ενθυμηθούν την αρχικήν αιτίαν που τους εκίνησεν, ο καθένας τους σπεύδει προς το ιδικόν του τέρμα.

Όπως λοιπόν δι' εκείνους διάφορος ήταν ο σκοπός του δρόμου, συνέβη, δε εις αυτούς η εξοικείωσις κατά την οδοιπορίαν λόγω της συνηθείας, έτσι και εις αυτούς οι οποίοι έχουν συνδεθή με τον δεσμόν του γάμου η με κάποιαν άλλην σχέσιν εις την ζωήν, ιδιαίτερον έχει ο καθένας το τέλος της ζωής.

Αφού κατ' ανάγκην συνεδέθησαν μεταξύ των, τους εχώρισε και τους διέλυσε το προκαθωρισμένον τέλος της ζωής.

Απόσπασμα από την ομιλία του Μεγάλου Βασιλείου «Εις την μάρτυρα Ιουλίτταν και εις τα υπόλοιπα της ομιλίας περί Ευχαριστίας που εξεφωνήθη προηγουμένως», όπως δημοσιεύεται σε μετάφραση στον τόμο Βασιλείου Καισαρείας του Μεγάλου, «Άπαντα τα έργα, τόμος ζ', Ομιλίες και λόγοι», των εκδόσεων «Πατερικάι Εκδόσεις «Γρηγόριος ο Παλαμάς», Θεσσαλονίκη 1973. Εισαγωγή, κείμενο, μετάφραση, σχόλια Βασίλειος Ψευτογκάς.